

БЪЛГАРИ, ТЪРСЕТЕ СВОЯ ОРБАН!

д-р Радко Ханджиев
Bulgarian Press Pool-Budapest

Ден преди официалната визита на държавния секретар на САЩ Майк Помпео в Будапеща, унгарският премиер произнесе традиционното си „Послание към нацията“. Речта му съдържа не само отчет за стореното от правителството през изтеклата година и програма за бъдещото социално-икономическо развитие на страната; но, което е по-важно – очерта принципните линии, от които правителството му няма намерение да отстъпва, независимо от волята на „началниците“. Унгарците не са съгласни да им налагат как да живеят, с кого да разговарят и търгуват, как да отглеждат децата си.

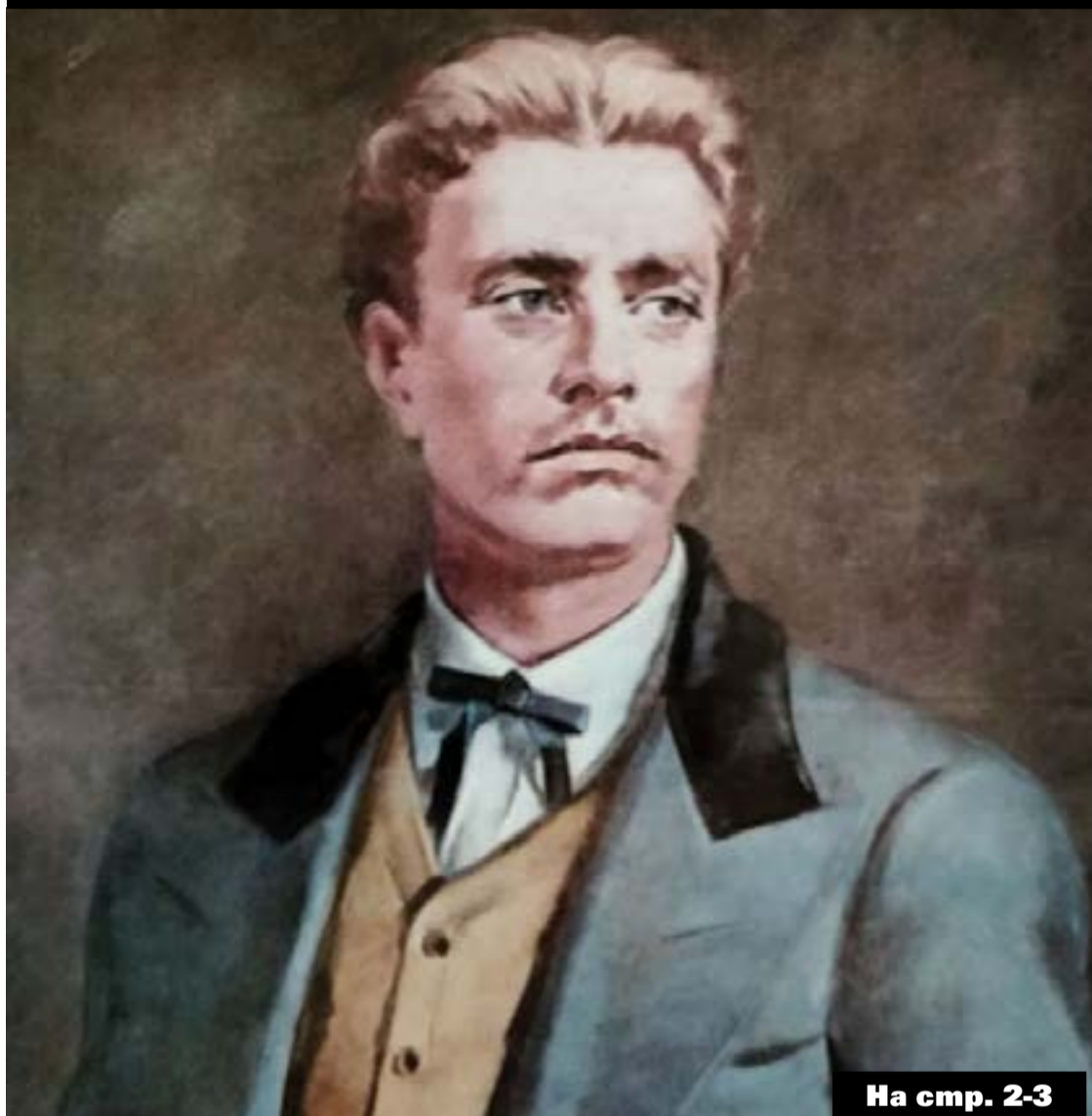
В политиката, както и в природата няма нищо случайно. Адресат на „Посланието“ бе и отвъдокеанският партньор. Отговорът на американския държавен секретар не закъсня: „Вие сте суверенна нация. Можете сами да вземате решения...“ Което пък е ясен знак на несъгласието на администрацията на президента Тръмп, дневният ред на европейците да бъде определян от Брюксел.

Какво още съдържа речта на Виктор Орбан? Преди всичко той обобщил оценката си за изтеклата година с думите: „Нека всяка година да бъде поне толкова добра, колкото 2018! На парламентарните избори спечелихме трето поредно мнозинство от две трети, унгарската икономика нарасна с около 5%. Ако виждате в това някаква връзка, не се заблуждавайте. Налице е дълбока причинна връзка между политиката и икономиката: и в двете – резултатите не се дължат на случайност или късмет...“

Да, и тук няма нищо случайно. Икономическото развитие на Унгария бележи чувствителен ръст през последните години. Но, както изтъкна Орбан, нито парламентарното мнозинство, нито изключителният икономически растеж са дадени даром: Унгария работи усилено, за да постигне и двете.

На стр. 5

146 ГОДИНИ ОТ ГИБЕЛТА НА АПОСТОЛА НА СВОБОДАТА

На стр. 2-3

ВАСИЛ ЛЕВСКИ - НАШИЯТ АПОСТОЛ

НИЕ СМЕ ХОРА ТРЕНИРАНИ!

РАЗГОВОР между избличеният путиновед Петър ВОЛГИН и един неорганизиран тръмпист - Валентин Вацев, излъчен по Програма „Хоризонт“ на БНР, в предаването „12 плюс 3“, на 13 февруари 2019г. *

Петър Волгин – Добър ден, г-н Вацев, Валентин Вацев – Здравейте.

П.В. Първо, аз ще споделя едно свое наблюдение. Струва ми се, че дори тези скандали, които разтърсват политическото пространство са изключително ниска категория, т.е. дори там нямаме необходимата доза въображение, дори и в скандалите няма някакъв полет на мисълта, така щото действително те да предизвикат интерес и да бъдат взети насериозно. Защо, на какво се дължи тази липса на мисловен процес при авторите на тези скандали?

В.В. Първото ми предположение е, че медийте все пак са продължение на живота и ако животът

* «Нова Зора» публикува стенограмата на този разговор, поради неговия непреходен характер. И за да се знае и помни!

е пошъл и дребнав, ако е скучен и безперспективен, медиите не могат да бъдат искрящи от творчески вдъхновения, просто българската медия върви по гънките на пейзажа. От българските медии ние не-

прекъснато научаваме скандали вътре и около управляващата партия-държава, вечно зеления, но непрекъснато омръзнал проблемен конфликт около БСП плюс творческите вълнения на българските чалга певци, спортисти и други такива хора по първа ръка : кой на кого изневерил, кой с кого живее несанкционирано, и други такива вълнуващи сюже-

ти. Това ме кара много отдавна да се чувствам като обитател на долното поречие на река Амазонка, като член на амазонско племе, което живее изолирано от големия свят, разликата е, разбира се, че имам Интернет и оттам мога да научавам какво става в големите медии по света. Там, както няма нужда да Ви уверявам, защото и Вие знаете това, там тече богат, проблемен и често

пъти изключително нервен и концептуален живот. Но България е заден двор на световната култура и е нормално ние първи да научаваме кой кого е набил, кой кого е убил, кой на кого е изневерил, както и последните открития на хранениците на Америка за България.

На стр. 2-3

На 11 февруари в Литературния салон на Тракийските дружества, издателство „Захарий Стоянов“ представи новият роман на писателят **Кънчо Атанасов** „Сбогуване със себе си“. За творчеството на писателя говори чл.кор. **Иван Гранитски**. Романът бе представен от изтъкнатия публицист, етнолог и писател **Тодор Корув**, според когото това е „мега супер интересно“ за автора и за българската литература. Слово пред събралото се множество произнесе авторът Кънчо Атанасов. Той разказа за своите вълнения и преমেждия при написването на романа, отговори на въпросите и раздаде автографи.

САГА ЗА БЪЛГАРСКАТА СЪДБА

Записки по романа „Сбогуване със себе си“ от Кънчо Атанасов

Цели 11 години са изминали, докато последната книга на Кънчо Атанасов стигна до читателите. За наша чест, тя е с марката на издателство „Захарий Стоянов“, и е озаглавена „Сбогуване със себе си“. Преди „да се сбогува със себе си“ писателят търсеше „ефекта на пеперудата“ в най-горещите точки на планетата – Ирак, Босна и Херцеговина, и Афганистан, за да се върне в с. Маноя, което обитава заедно с още двадесетина чичовци и стринки, които са не само прототипи, но и герои поименно в неговото ново художествено произведение, което ако използвам рекламната лексика може да се определи като мегасуперинтересно. Някому заглавието ще се види страшничко, но както обяснява писателят, то има по-дълбок смисъл – през живота на човек символично му се налага „да се сбогува със себе си“, което значи, че житейският му път го изправя пред големи промени, предизвикани както от обществено-икономически, тъй и от лични, съдбовни причини. В този смисъл героят влиза ту в едно, ту в друго житейско поприще, променя нагласи, узнава нови неща за хората и за себе си, образно наказано неведнъж „се сбогува със самия себе си“. Главният герой на романа е автомотор и автобояджия, сам преминал през сбогувания и раздели – от Киро Факира, през Тотьо Таксито до Тотьо Тенекето. Но има неща, с които човек като него никога не се разделя, това са любовта, добротата и служенето на другите с обич и смирение.

Романът е епистоларен, писмата са мейлове, то в селото няма и отде да се прати писмо с марка, поща няма. Във Фейсбука Тенекето общува с умна и любознателна жена, която четиридесет и кусур години е преподавала български език и литература, а на

Тодор Корув

него все на книги му е вървяло, има и пълни рафтове с книжния. В книгите намира един друг живот, където хората са добри и доброто почти винаги побеждава злото. Обещал е да разкрие пред дамата от-

среща „подробно и изрядно как кризите могат да бият отделния човек и как отделният човек може да отбие кризите от себе си“. Ала дамата настоява да узнае нещичко и за миналото. И Тенекето започва да ги меша: това, което е, и това, което е било. Сякаш е знаел мисълта на Уилям Фокнър, че „Миналото никога не е мъртво, то дори не е минало“. А според извадката на неговия герой Кольо Даскала „Както в миналото бъдещето зрее, тъй и в бъдещето миналото тлее!“ или друга: „Ако ти стреляш в миналото с pistolет - бъдещето ще стреля в теб - с оръдие!“. И така образи и събития от миналото – десетилетия назад, и от днешното изпълват богатата електронна кореспонденция,

която на повече от 650 страници разкрива българската орисия и то по начин, по който друг наш писател не го е правил. И мисли и копнежи по бъдещето има в повествованието, дори Музей на бъдещето съкмяват неговите герои в Маноя, за да спасят народните традиции и българщината за идните поколения, на които щяло да се наложи да изграждат света от самото му начало.

Връщането към гетството

започва с разказите на прабаба му – днес за чумавото време, вчера – за първите войни, друг път – за следващата. „Нейният Гичо“ е убит някъде край Одрин и никому не пожелава вдовишкия си жи-

вот. Внук й, баща му също Гичо, се прибира от мините в Мошино в селото, не може да счупи хатъра на бай Димитър Костадинов, партийния секретар, да поеме работата в свинефермата. Но партийният секретар взел, че изпратил майстори да оправят покрива на черквата, а за съглашателството с „опиума на народите“, пък за по-сетнешния му опит да спаси липовата гора на селото, да не я нарежат за моливи, го обвинили в саботаж. За Тотьо Тенекето „битият“ бай Димитър си остава скъп човек. Та се гневи, че взели да плюят и да бият по партийните секретари. „Имало е партийни секретари и „партийни секретари!“ И сякаш днешкашните партийни секретари, като

ЗАХВЪРЛЕНИ В ПРЕХОДА

На Кирил Коцалиев

Петър ВЕЛЧЕВ

*В лабиринт се превърна светът,
не в кръстовище, а в безизходица,
и на стража мъже не стоят,
и жените не са богородици.*

*Всички люде що-годе със свят
колко тъжни и колко самотни са!
Затова пък лудуват за власт
самозванци, крадци, неграмотници.*

*Докога ще се хилиш, живот,
търсец смисъл единствено в гъдела,
а за този уж древен народ
не се знае дори ще го бъде ли?*

*Как ли ще се оправим не знам
и не съм много сигурен: можем ли?
Но се чувствам виновен, че сам
не съм бил и по-яростен... може би.*

тръгнеш от един Сугарев, навестиш един Луджев, минеи през един Минделчев, добереи се до големия Един Сайорганов, стигнеш до Един Магеоргиев, или пък някой друг от всички бои и фракции на боите – все са хубавци, красивци някакви и едва ли не по-добри и по-смислени от моя бай Димитър? Напротив – в много отношения са някои даже са по-лоши от него. Вече се вижда, че е тъй, и все по-видимо ще става...

Тотьо Тенекето е убеден, че ако се беше намерил един бай Димитър сред днешните партийни секретари „за едно лято само цялата ни България ще бъде пометена като за пред гости и лъсната като панаирната палата в Пловдив!; Полетата на България обработени и погредени открай докрай!; Горите й – разредени и просветлени, като картинки!; речните корита оформени и обезопасени за всякакви възможни изненади! Много пари ли иска това или повечко мерак, обич към България, красив поглед и безмерна страст да го организираш и направиш... То тряб-

ва да бъде направено не заради страната ни („тази страна“), а заради хората й!“

Най-сетне Тотьо Тенекето намира време да тръгне да си търси стажа за пенсия, но се оказва, че следите са заличени, предприятията са ликвидирани, архивите са загубени. Ходенето по мъките подир пенсията трябва да продължи в съда с трима колеги – свидетели и да се намери добър адвокат. Но пътуванията подир стажа за пенсия дават възможност на Тенекето да види „промените на новите смутни времена“ и да ни разкаже за тях. Няма как да не мине покрай Птицекланицата. Тя е като след бомбардировка. „Още по-лошо – като последното италианско земетресение. Още по-тъжно: като след японското цунами, дето отнесе атомната им електроцентрала! Не ни трябват на нас природни катаклизми. – можем да си направим по-добри от тях... Всичко е отнесено – животът, дето е бил тук, детовете на хората, дето са работили тук, времето сякаш е отнесло!“

На стр. 11

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев – до поискване

